

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็วสำหรับผู้เรียนชาวไทย Teaching and Learning Chinese to Improve Thai Students' Speed Reading Skills

ธัญญารัตน์ มะลาศรี¹
Thayarat Malasri¹

บทคัดย่อ

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารและภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้วภาษายังเป็นเครื่องมือแห่งการเรียนรู้ และการพัฒนาความคิดของมนุษย์ มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม วิธีการดำเนินชีวิต ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียน จากการสำรวจพบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยนั้นนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่ ยังขาดทักษะการอ่านเร็ว ซึ่งส่งผลให้ทักษะการอ่านภาษาจีนของผู้เรียนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงจำเป็นต้องมีการแก้ไข และปรับปรุงเพื่อพัฒนาศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนทักษะดังกล่าวอย่างเร่งด่วนเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เรียน ดังนั้น บทความวิชาการนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอ ความหมายของการอ่านเร็ว วิธีการอ่านเร็ว ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การพัฒนาการอ่านภาษาจีน รวมไปถึงการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็วสำหรับผู้เรียนชาวไทย ซึ่งคณาจารย์ผู้สอนภาษาจีนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอน ในรายวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาจีนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและมีระดับที่สูงขึ้น

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน ภาษาจีน ทักษะการอ่านเร็ว ผู้เรียนชาวไทย

Abstract

A language is an important tool that human communicates with each other. It is also used as a learning tool and develops human intelligence. Human uses language to transfer culture and the way of life to others. Learning Chinese as a second language should develop four skills, including listening, speaking, reading, and writing. For the survey on teaching Chinese as a second language, Thai students lack of speed reading skill which affected on their learning potential. This article identified and developed the technique to teach the students becoming the effective readers. It presented the meaning of speed reading, technique in speed reading, and factors which affected on the development of reading in Chinese language as well. With this research, teachers have retained the teaching techniques to develop Thai student becoming effective speed reading. All teachers

¹ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

Chinese Language Teaching Program Faculty of Humanities and Social Sciences Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

Email : memory_tu@hotmail.com

realized ideas and methods to improve the teaching in classes. It could develop and elevate students' reading skill.

Keywords: Teaching and Learning, Chinese Language, Speed Reading, Thai Student

วันที่รับบทความ : 5 ตุลาคม 2565

วันที่แก้ไขบทความ : 10 พฤษภาคม 2565

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ : 7 มิถุนายน 2565

1. บทนำ

การอ่านถือเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ การอ่านเร็วอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ย่อมมีหลักการและแนวทางที่จะไปสู่ความสำเร็จในการรับสารได้มากกว่าผู้ที่อ่านได้ช้า ทั้งนี้เนื่องจากผู้อ่านสามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว สามารถตีความหรือเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง สามารถจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ค่อนข้างมาก อีกทั้งสามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารสิ่งเหล่านี้ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ความสำเร็จในการอ่านเร็วอย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้อ่านจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความตั้งใจและแรงจูงใจของแต่ละคนเป็นสำคัญ ทักษะการอ่านเร็วได้แก่ ทักษะการอ่านแบบข้ามคำ (Skimming) ทักษะการอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) ทักษะการอ่านแบบเข้ม (Intensive reading) และทักษะการอ่านแบบกว้างขวาง (Extensive reading) เป็นต้น ดังนั้นหากผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้วิธีการอ่านดังกล่าวกับการอ่านภาษาจีน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านในชีวิตประจำวัน การอ่านเพื่อการสอบ การอ่านเพื่องานวิชาการ หรือการอ่านเพื่อประโยชน์ในการทำงาน ก็จะสามารถทำให้ผู้อ่านประหยัดเวลาในการอ่าน และสามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งที่อ่านได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

2. ความหมายของการอ่านเร็ว

การอ่านเร็วเป็นวิธีการอ่านอย่างหนึ่ง ที่ผู้อ่านสามารถฝึกอ่านตามขั้นตอนอย่างสม่ำเสมอ จนเกิดทักษะสามารถอ่านเร็วและเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ มีนักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านเร็ว ดังนี้

วิพุธ โสภวงศ์ (อ้างถึงในนงนุช สามัญฤทธิ์, 2552) กล่าวว่า การอ่านเร็ว หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถใช้เวลาในการอ่านได้อย่างรวดเร็ว โดยมีความเข้าใจอย่างสูงสุดด้วยทักษะในการอ่านเร็วและทักษะในการอ่านอย่างเข้าใจมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก

ศิริพร ลิ้มตระกูล (อ้างถึงในนงนุช สามัญฤทธิ์, 2552) กล่าวว่า การอ่านเร็ว หมายถึง ความสามารถในการอ่านที่เข้าใจมากที่สุดโดยใช้เวลาที่น้อยที่สุดตามวัตถุประสงค์ของผู้อ่าน

จะเห็นได้ว่าทักษะการอ่านเร็วเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถจับประเด็นของเรื่องที่อ่านอย่างมีประสิทธิภาพได้ในเวลาอันรวดเร็ว ส่งผลให้ทักษะในการอ่านของผู้เรียนนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. จุดมุ่งหมายของการอ่านเร็ว

คนที่อ่านอย่างมีประสิทธิภาพนั้นทุกครั้งที่อ่าน มักจะกำหนดจุดประสงค์เอาไว้ก่อนที่จะเริ่มอ่านเสมอ ขึ้นต่อไปก็จะพิจารณาเนื้อหาหรือเรื่องราวที่จะอ่านว่ามีลักษณะเน้นหนักไปทางด้านใด เป็นเรื่องทางวิชาการ กึ่งวิชาการหรือเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้ก็เพราะจะได้้นำเอาไปเป็นเครื่องตัดสินใจเลือกเทคนิคหรือวิธีการอ่านได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด ขณะอ่านจะต้องสนใจรายละเอียดมากน้อยเพียงใดหรือไม่ จะจดบันทึกย่อความอย่างไร และจะอ่านด้วยความเร็วระดับใดอีกด้วย

4. วิธีการอ่านเร็ว

การที่จะอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วนั้นจะต้องคำนึงถึงกระบวนการอ่านไว้ด้วยเสมอ ส่วนการจะเลือกใช้วิธีการอ่านชนิดใดให้เหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการอ่านประเภทของสิ่งที่อ่านและเวลาที่ต้องใช้ในการอ่าน วิธีการอ่านมีหลายเทคนิควิธี แต่ที่สำคัญ ๆ และนิยมใช้กันมากคือ

4.1 การอ่านแบบข้ามคำ (Skimming)

4.1.1 ความหมายของการอ่านแบบข้ามคำ

การอ่านข้ามคำ เป็นวิธีการอ่านที่เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันที่เป็นยุคข่าวสารไร้พรมแดน นักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านแบบข้ามคำไว้ดังนี้

โคดี้ (Coady อ้างถึงในพิจิตร ทาทอง, 2556) กล่าวว่า การอ่านแบบข้ามคำ คือการอ่านแบบพิจารณาโดยเร็วๆ โดยปกติการอ่านแบบนี้ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจง การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านจะต้องใช้ชื่อเรื่องและหัวข้อใหญ่รวมทั้งหัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ ในระยะเริ่มต้นผู้สอนควรชี้แนะว่าควรตั้งคำถามอะไรไว้ในใจ และพยายามจับใจความของเรื่องที่อ่านให้ได้

วิพุธ โสภวงศ์ (อ้างถึงในพิจิตร ทาทอง, 2556) การอ่านข้ามคำเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการอ่านเร็วมีผลงานวิจัยและตำราเป็นอันมากที่สนับสนุนว่าการอ่านแบบข้ามคำสามารถเพิ่มความเร็วในการอ่านได้ การเพิ่มความเร็วในการอ่านทำให้ผู้เรียนสามารถข้ามคำหรือข้อความที่ไม่มีความสำคัญได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น และทักษะการอ่านข้ามคำนี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพในแต่ละย่อหน้า

ไพบุลย์ ดวงจันทร์ (อ้างถึงในพิจิตร ทาทอง, 2556) กล่าวว่า การอ่านแบบข้ามคำเป็นทักษะที่สำคัญมากสำหรับการเพิ่มสมรรถภาพการอ่านให้เร็วขึ้น การอ่านแบบนี้จะอ่านเฉพาะกลุ่มคำที่สำคัญ โดยข้ามคำหรือข้อความที่ไม่สำคัญไป หรืออาจข้ามพวกประโยคตัวอย่าง ประโยคขยายที่ไม่สำคัญไปเป็นตอน ๆ ที่ละหลาย ๆ ประโยค หรืออาจข้ามที่ละบรรทัด หรือหลายบรรทัดก็ได้

สรุปได้ว่าการอ่านแบบข้ามคำ คือ การอ่านข้อความอย่างรวดเร็ว เป็นจุด ๆ เช่นการอ่าน 2-3 คำแรกหรือ 2-3 ประโยคแรกแล้วข้ามไป การอ่านมีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ เพื่อเก็บประเด็นหรือใจความสำคัญ และอ่านเพื่อเก็บรายละเอียดที่สำคัญ

4.2 กลวิธีการอ่านแบบข้ามคำ

การอ่านวิธีนี้จะไม่อ่านทุกคำหรือทุกประโยค แต่จะจับเฉพาะคำสำคัญ (key word) ที่บอกว่าเนื้อเรื่องทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับเรื่องอะไรเท่านั้น ซึ่งหลักปฏิบัติในการอ่าน สรุปได้ดังนี้

4.2.1 อ่านสองหรือสามคำแรกและหรือสองหรือสามคำสุดท้ายในแต่ละประโยค คือการอ่านข้ามสิ่งที่คิดว่าไม่มีความสำคัญในประโยค จะเข้าใจประโยคนั้นหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสลับซับซ้อนและโครงสร้างของประโยคเป็นสำคัญ

4.2.2 การพรีวิว (Preview) คือความสามารถที่จะคิดและคาดการณ์เห็นแนวคิดบางอย่างได้ล่วงหน้าก่อนการอ่านจริง การพรีวิวช่วยให้จับประเด็นได้เร็วขึ้นและช่วยให้อ่านข้ามข้อความโดยไม่เสียอรรถรส วิธีอ่านคือ อ่านประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของแต่ละย่อหน้าอย่างรวดเร็วแล้วจึงไปอ่านซ้ำอีกครั้งเพื่อเก็บใจความสำคัญต่อไป ซึ่งอ่านเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญในแต่ละย่อหน้าเท่านั้น

4.2.3 อ่านส่วนแรกของประโยคเร็ว ๆ วิธีนี้จะไม่อ่านจนจบประโยค แต่จะกวาดสายตามองผ่านๆ แล้วเริ่มต้นอ่านประโยคใหม่ ทำเรื่อยๆจนจบประโยคที่ต้องการจะอ่าน ขณะอ่านสายตาจะจับอยู่ที่ทางด้านซ้ายมือของประโยคตลอดเวลา คืออ่านข้อความแค่หนึ่งในสามของประโยคเท่านั้น

4.2.4 อ่านเฉพาะส่วนกลางของหน้าหนังสือ สายตาจะจับเฉพาะตอนกลางของหนังสือเท่านั้น และอ่านเกือบทุกประโยคด้วย

4.2.5 อ่านประโยคหัวข้อหลักซึ่งก็คือประโยคที่บรรจุหัวเรื่องและใจความสำคัญไว้ โดย ประโยคหัวข้อหลักมักจะวางอยู่ที่ประโยคแรกหรือประโยคสุดท้ายของข้อความ และส่วนน้อยที่อยู่ตอนกลางของเรื่อง และบางข้อความไม่มีประโยคหัวข้อหลักผู้อ่านต้องสรุปเอาเองจากเนื้อเรื่องในบทความนั้น

4.2.6 อ่านแต่เฉพาะกลุ่มคำหรือวลีที่สำคัญ ๆ ซึ่งวลีหรือกลุ่มคำดังกล่าวอาจจะมีตัวเลขกำกับอยู่ หรือพิมพ์ด้วยตัวอักษรตัวเอนหรืออยู่ในเครื่องหมายอัฒภาคหรือเป็นคำพูด การอ่านลักษณะนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือเพื่อเก็บรายละเอียดบางอย่างมากกว่าที่จะจับใจความสำคัญ

5. การอ่านแบบกวาดสายตา

ความหมายของการอ่านแบบกวาดสายตา

การอ่านแบบกวาดสายตา เป็นเทคนิคการอ่านเร็วอีกวิธีหนึ่งโดยใช้สายตาดำเนินกวาดข้อความอย่างรวดเร็ว ๆ และรวดเร็ว การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อจะค้นหาข้อมูลหรือคำตอบเฉพาะสำหรับคำถามบางข้อที่ต้องการเท่านั้น ความจริงเราอาจจะใช้วิธีการอ่านแบบนี้อยู่แล้วเกือบตลอดเวลา โดยที่เราเองอาจไม่รู้ตัว เช่น ขณะที่เรากำลังหารายชื่อหรือหมายเลขโทรศัพท์ เป็นต้น ดังนั้นขณะที่อ่านกวาดสายตาไปอย่างรวดเร็วนี้ เราจะละทิ้งคำต่าง ๆ ที่ไม่ต้องการหรือเกี่ยวข้องไปแต่จะมุ่งหารายชื่อ วัน เดือน ปี ตัวเลข หรือข้อมูลเฉพาะบางอย่างเท่านั้น เพื่อจะได้นำมาเออ้างอิงหรือสนับสนุนทฤษฎีหรือแนวความคิดที่ต้องการบางอย่างของเราให้ชัดเจนและมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

การอ่านแบบกวาดสายตาเป็นการอ่านที่ต้องใช้ความเร็วสูง ดังนั้นขณะที่กวาดสายตาอ่านอยู่นั้นจะต้องคำนึงไว้ตลอดเวลาด้วยว่ากำลังค้นหาคำตอบหรือข้อมูลอะไรอยู่ ถ้าหากเข้าใจหรือมองเห็นสิ่งที่กำลังค้นหาอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก การหาข้อมูลหรือคำตอบนั้นๆก็จะทำงานง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความหรือเนื้อหาที่กำลังกวาดสายตาอ่านอยู่นั้นพอจะคุ้นเคยมาบ้างและไม่ยากจนเกินไป ก็อาจจะหาคำตอบที่ต้องการได้ทันที แต่ถ้าหากเป็นข้อความที่ยาว ๆ ก็ควรอ่านผ่านไปเร็วๆเสียครั้งหนึ่งก่อน เพื่อจะได้ทราบว่าตอนไหนบ้างที่สำคัญแล้วค่อยกลับมาอ่านตอนใหม่อย่างคร่าวๆ เพื่อจับประเด็นที่ต้องการอีกครั้งหนึ่ง

1. กลวิธีในการอ่านแบบกวาดสายตา

- 1.1 ไม่จำเป็นต้องเข้าใจหรือรู้คำศัพท์หมดทุกคำ
- 1.2 กระโดดข้ามบางคำหรือประโยคที่ไม่จำเป็น
- 1.3 ใช้คำหรือกลุ่มคำที่สำคัญในใจหรือที่กำหนดในการหาข้อมูล เช่น ตัวเลข วันที่ สถานที่ ชื่อคน เป็นต้น

6. การอ่านแบบซึม

ความหมายของการอ่านแบบซึม

การอ่านแบบซึม คือการอ่านเร็วเพื่อจับใจความสำคัญสามารถจับรายละเอียดสำคัญของของเรื่องนั้น ๆ ได้ หมายความว่าผู้อ่านนอกจากจะจับประเด็นสำคัญและรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้แล้วนั้นยังต้องเข้าใจแนวคิดหรือทัศนคติที่ผู้เขียนต้องการสื่ออีกด้วย

การอ่านแบบซึม มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหาข้อมูลเป็นการอ่านอย่างพิถีพิถันและละเอียดถี่ถ้วน เพื่อความถูกต้อง และมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความคิดและเหตุผลของผู้เขียนในเกือบทุกแง่มุมหรือทุกขั้นตอน การอ่านแบบนี้จะอ่านตั้งแต่หน้าแรกถึงหน้าสุดท้าย โดยเริ่มอ่านอย่างคร่าว ๆ แบบข้ามคำเพื่อให้เข้าใจแนวความคิดหรือประเด็นสำคัญโดยทั่วไปก่อน หลังจากนั้นจึงจะอ่านอย่างระมัดระวังและค่อนข้างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่อ่านจะสนใจในรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ มากเท่า ๆ กับใจความสำคัญ จะอ่านย่อหน้าแต่ละตอนด้วยความตั้งใจ พยายามค้นหาและจับความให้ได้ว่าอะไรคือแนวความคิดหลักของผู้เขียน มีเหตุผลสนับสนุนเพียงพอกหรือไม่เชื่อถือมากน้อยเพียงใด บางครั้งอาจจะต้องหยุดอ่านบ้างเพื่อคิดหรือตีความเพื่อความถูกต้อง และในขณะเดียวกันก็ต้องจดบันทึกย่อความหรือเขียนสรุปประเด็นสำคัญไปพร้อม ๆ กันด้วย

1. กลวิธีการอ่านแบบเข้ม

การอ่านแบบเข้ม เป็นการอ่านอย่างละเอียดรอบคอบและอ่านอย่างลึกซึ้ง เพื่อการตีความ เข้าใจความหมาย ที่ลึกซึ้งของเนื้อความบางตอนในบทอ่าน สำหรับการอ่านแบบ Intensive นี้จะใช้ควบคู่กับการอ่านแบบ Scanning และ Skimming เสมอเพื่อลดเวลาในการอ่านและเพื่อการเข้าถึงเป้าหมายของความคิดที่รวดเร็ว ถูกต้อง และชัดเจนยิ่งขึ้น

1) การอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) เพื่อค้นหาคำสำคัญ หรือข้อมูลบางอย่างเช่นชื่อบุคคล สถานที่ ปี พ.ศ. สถิติตัวเลขต่าง ๆ เป็นต้น การอ่านแบบนี้จะช่วยให้ผู้อ่านทราบข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงไว้ล่วงหน้าเพื่อประกอบการ เก็บข้อมูลในขั้นต่อไป

2) การอ่านแบบข้ามคำ (Skimming) เป็นการค้นหาใจความหลักที่แฝงอยู่ในข้อความ เป็นเรื่อง ของความคิด หลักการ และประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนได้สอดแทรกไว้ ในระยะแรกนี้เป็นเพียงการสำรวจอย่างคร่าว ๆ ก่อนว่ามีใจความหลัก ๆ อะไรบ้างจากข้อความที่อ่าน ผู้อ่านจะจับประเด็นหลักได้ก็ต่อเมื่อรู้วิธีจับใจความจากคำพูดหรือวลีของประโยค เพื่อบอก ความหมาย

3) การอ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวในย่อหน้าเพื่อหาหัวข้อเรื่องใจความหลักและใจความรอง โดยปกติย่อ หน้านั้น ๆ จะประกอบด้วยหัวข้อเรื่อง ใจความหลักและใจความรอง การอ่านเพื่อค้นหาสิ่งเหล่านี้ ทำได้หลายวิธี ดังนี้

หัวข้อเรื่อง บางครั้งอยู่ที่ประโยคแรกของย่อหน้า ที่เรียกว่าหัวข้อประโยคหลักบางครั้งต้องอ่านให้จบย่อ หน้าเสียก่อนจึงจะบอกได้ว่าเป็นหัวข้อเรื่องอะไร

ใจความหลัก ในข้อความหนึ่งย่อหน้า จะมีใจความหลักอยู่ 1 ใจความและ อาจมีใจความรองอยู่ด้วยก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเป็นย่อหน้าที่มีข้อความยาวหรือสั้น การค้นหาใจความหลัก ก็คือการจับประเด็นสำคัญของเรื่อง อาจจะอยู่ที่ ประโยคนำ อยู่ตอนกลางย่อหน้า หรืออยู่ตอนท้ายของย่อหน้า เป็นต้น ใจความหลักก็คือแนวความคิดที่ผู้เขียนนำมาผูก เป็นเรื่องราว เพื่ออธิบายหรือขยายความในข้อเขียนแต่ละย่อหน้า ในกรณีที่มีใจความหลักหลายใจความ ผู้เขียนมักจะ เขียนไว้หลายย่อหน้า เพื่ออธิบายหรือขยายความจากหัวข้อเรื่องเดียวกัน เมื่อนำใจความหลักมารวมกันแล้วก็จะได้ ใจความทั้งหมดของเรื่องนั้นๆ

ใจความรอง จะเป็นใจความสนับสนุนใจความหลักซึ่งอาจจะมีหลายใจความ ขึ้นอยู่กับใจความหลักว่า ครอบคลุมประเด็น กว้างหรือแคบ

กล่าวโดยสรุปแล้วการอ่านที่จะบรรลุผลตามเป้าหมายของผู้อ่านได้จะต้องอาศัยการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้อ่านมาประกอบกับใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ และประสบการณ์ของผู้อ่านในแต่ละเรื่องด้วย จึงจะช่วยให้ ผู้อ่านเกิดความรู้ใหม่เกิดแนวคิดใหม่อันจะนำไปสู่ความเข้าใจและใช้ปัญญาในการนำไปใช้หรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตัวเองได้

7. การอ่านแบบกว้างขวาง

ความหมายของการอ่านแบบกว้างขวาง

การอ่านแบบกว้างขวางเป็น กระบวนการอ่านรูปแบบหนึ่งที่เน้นให้ผู้อ่านการอ่านแบบสลับไหลต่อเนื่อง โดยเน้น ความบันเทิงในการอ่าน ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความหมายของการอ่านแบบกว้างขวางไว้ดังนี้

ภทิธรา มณเฑศ (2546 อ้างถึงใน สิตรา ศรีหระ, 2560) ได้ให้ความหมายของการอ่านแบบกว้างขวางไว้ว่า หมายถึงการอ่านที่เน้นความหมายของสิ่งที่อ่านมากกว่าตัวภาษา พิจารณาถึงบทอ่านโดยรวมมากกว่าความหมายของคำ แต่ละคำ หรือประโยคแต่ละประโยค

บุญรอด โชติวชิรา (2547 อ้างถึงใน สิตรา ศรีหระ, 2560) ได้ให้ความหมายของการอ่านแบบกว้างขวางไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลเลือกอ่านสิ่งพิมพ์จำนวนมากตามความถนัดและความสนใจของตนเอง เป็นการอ่านเพื่อ ความเพลิดเพลินที่เน้นความเข้าใจเนื้อหาโดยรวมเป็นหลัก ไม่ได้ให้ความสำคัญกับคำศัพท์หรือไวยากรณ์มากนัก

Susser and Robb (1990 อ้างถึงใน สิตรา ศรีหระ, 2560) ได้ให้ความหมายของการอ่านแบบกว้างขวางไว้ว่า หมายถึง กระบวนการเรียนหรือการสอนภาษาโดยการอ่านในปริมาณมาก ๆ หรืออ่านในเนื้อหาที่มีลักษณะยาว ๆ เป็นการอ่านเพื่อความบันเทิงเริงใจ

สรุปได้ว่าการอ่านแบบกว้างขวาง หมายถึง การอ่านเพื่อเข้าใจเรื่องราว และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ไม่ใช่การอ่านแบบมุ่งสนใจที่คำศัพท์แต่ละคำโดยมีจุดประสงค์ในการอ่านเพื่อความบันเทิง และเน้นเนื้อหาสาระมากกว่ารูปแบบทาง ภาษาและหลักไวยากรณ์

กลวิธีการอ่านแบบกว้าง

1. เลือกบทอ่านที่ผู้อ่านสนใจ
2. อ่านอย่างต่อเนื่องเพื่อเข้าใจเนื้อหาในภาพรวม

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการอ่านภาษาจีน

1. ปัจจัยด้านคำศัพท์

ปัจจัยด้านคำศัพท์ ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อการอ่าน หากผู้อ่านมีคลังคำศัพท์ไม่มากพอก็จะทำให้การอ่านนั้นไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร อีกทั้งผู้เรียนควรศึกษาเทคนิคการเดาคำศัพท์ในรูปแบบต่างๆ เพิ่มขึ้น ก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

กลวิธีการเดาคำศัพท์จากหน่วยคำ

คำศัพท์ในภาษาจีนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ คำศัพท์เดี่ยวและคำศัพท์ผสม คำศัพท์เดี่ยวหมายถึงคำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำหน่วยคำเดียว เช่น 人 (คน) 山 (ภูเขา) 水 (น้ำ) รวมไปถึงคำศัพท์ที่เลียนแบบเสียงจากภาษาต่างประเทศ เช่น 沙发 (โซฟา) 咖啡 (กาแฟ) 巧克力 (ช็อกโกแลต) เป็นต้น คำศัพท์ผสม คือ คำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยหน่วยคำตั้งแต่ 2 คำ ขึ้นไปประกอบกัน ประเภทของคำศัพท์ผสม ได้แก่

1) การประกอบคำของหน่วยคำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน (联合式合成词) หมายถึง หน่วยคำหน้าและหน่วยคำหลังที่ประกอบเป็นคำนั้น ๆ มีสถานะเท่าเทียมกัน เนื่องจากความหมายของหน่วยคำดังกล่าวเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน ดังนั้นหากผู้เรียนรู้ความหมายของหน่วยคำใดหน่วยคำหนึ่งก็สามารถเดาความหมายของคำศัพท์นั้นได้ เช่น 美丽 (สวย) 美 มีความว่าสวย 丽 ก็มีความหมายว่าสวย ดังนั้นหากผู้เรียนรู้ความหมายของคำใดคำหนึ่งก็สามารถที่จะเดาความหมายของคำว่า 美丽 ได้ คำประเภดังกล่าวยังมีอีกมากมาย เช่น 道理 (เหตุผล) 同样 (เหมือนกัน) 思想 (ความคิด) 逃避 (หลีกเลี่ยง) 产生 (ผลิต) เป็นต้น นอกจากนี้แล้วคำบางคำที่ประกอบไปด้วยสองหน่วยคำ แต่มีเพียงหน่วยคำแรกที่ใช้สื่อความหมาย ส่วนหน่วยคำที่สองไม่มีความหมาย เช่น 儿子 แปลว่า ลูก 妻子 แปลว่า ภรรยา 国家 (ประเทศ) 国 แปลว่า ประเทศ 家 แปลว่า บ้าน 国家 แปลว่า ประเทศ

นอกจากนี้หน่วยคำแรกและหน่วยคำที่สองมีความหมายตรงข้ามกันเมื่อหน่วยคำทั้งสองมาประกอบกัน ทำให้เกิดความหมายใหม่ เช่น 开关 (สวิตช์) 开 แปลว่า เปิด 关 แปลว่า ปิด ซึ่งสองหน่วยคำนี้มีความหมายตรงข้ามกัน และประกอบกันเป็นคำที่มีความหมายใหม่

2) คำผสมแบบขยายและถูกขยาย (合成词中的偏正式) หมายถึง หน่วยคำแรกขยายหน่วยคำหลัง โดยความหมายหลักนั้นอยู่ที่หน่วยคำหลังเช่น 红旗 (ธงแดง) 黑板 (กระดานดำ) 火车 (รถไฟ) เป็นต้น

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็วขึ้น ผู้สอนสามารถนำเทคนิคการเดาคำศัพท์เหล่านี้ไปปรับใช้ควบคู่กับทักษะการอ่านเร็วก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำศัพท์ที่ตนไม่ทราบความหมายได้มากยิ่งขึ้น

3) คำผสมที่หน่วยคำแรกเป็นประธานหน่วยคำหลังเป็นค่านาม (动宾式合成词) หมายถึง หน่วยคำแรกแสดงถึงการกระทำ ส่วนหน่วยคำหลังแสดงถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นค่านาม ยกตัวอย่างเช่น 招生 หมายถึง รับสมัครนักเรียน หากแยกคำสองคำนี้ออกจากกัน จะเห็นได้ว่า คำว่า 招 มาจาก 招收 หมายถึง การรับสมัคร ส่วนคำว่า 生 มาจาก 学生 หมายถึง นักเรียน ซึ่งก็ยังมีอีกหลาย ๆ คำได้แก่ 满意 หมายถึง พอใจ 关心 หมายถึง เป็นห่วง 伤心 หมายถึง เสียใจ เป็นต้น

4) คำประสมที่หน่วยคำแรกเป็นคำกริยาหน่วยคำหลังเป็นส่วนเสริม (不充式合成词) หมายถึง หน่วยคำแรกเป็นการกระทำบางอย่าง ส่วนหน่วยคำหลังแสดงถึงผลลัพธ์ของการกระทำในหน่วยคำแรก เช่น 改正 แปลว่า

เปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น 改 หมายถึง การกระทำ ส่วน 正 คือผลลัพธ์ของการกระทำ 说明 แปลว่า อธิบายให้ชัดเจน 说 คือ การกระทำ ส่วน 明 คือผลลัพธ์ของการกระทำ และยังมีคำอื่นๆอีก เช่น 明白 หมายถึง เข้าใจ 看透 หมายถึง เห็นได้อย่างชัดเจน 降低 หมายถึง ลดลง 提高 หมายถึง พัฒนาขึ้น เป็นต้น

5) คำประสมที่หน่วยคำแรกเป็นคำนามหน่วยคำหลังเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ (主谓式合成词) หมายถึง หน่วยคำแรกเป็นกริยาสำคัญ ส่วนหน่วยคำหลังแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของกริยานั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น 头疼 หมายถึง ปวดหัว 地震 หมายถึง แผ่นดินไหว 眼花 หมายถึง ตาเลย 性急 หมายถึง ใจร้อน 年轻 หมายถึง วัยรุ่น เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านวัฒนธรรม

Tylor (1877 อ้างถึงในปวิณกร คลังข้อ, 2556) กล่าวว่าวัฒนธรรม คือ ผลรวมของระบบความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ จริยธรรม ตลอดจนความสามารถและอุปนิสัยต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นสมาชิกของสังคม วัฒนธรรม เป็นระบบความเชื่อและค่านิยมทางสังคม ซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ เป็นทั้งกฎเกณฑ์และระเบียบหรือมาตรฐานของวิธีการดำรงชีวิต (Way of Life) ของคนในกลุ่มจากคน รุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

ภรณ์ชัย โชติกันตะ (2555) กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิตของคนในสังคม เป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติ และการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่างๆ ที่สมาชิกในสังคมเดียวกันสามารถเข้าใจ ชำบซึ้ง ยอมรับและใช้ปฏิบัติร่วมกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมนั้น ๆ

นิยพรพรรณ วรรณศิริ (2540 อ้างถึงใน สมพร นิลคัมภีร์, 2555) ได้กล่าวว่า วัฒนธรรม คือ พฤติกรรมที่กลั่นกรองมาจากความคิด ที่จะหาวิธีการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ การหาอาหาร การรับประทานอาหาร เพื่อใหร่างกายเจริญเติบโตตามวัย การจัดกลุ่มอยู่รวมกันของมนุษย์ การเรียนรู้ร่วมกันของมนุษย์ การติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน การขับถ่าย ตลอดจนการตอบสนองความต้องการทางเพศ

นิคม มูลสิริกะมาละ (2545 อ้างถึงใน สมพร นิลคัมภีร์, 2555) กล่าวว่า วัฒนธรรม คือวิถีชีวิตของคน เกิดจากกระบวนการอันซับซ้อน ทางสังคมหรือกลุ่มชนโดยรวมเอามิติทางด้านจิตใจ วัตถุ ภูมิปัญญา และอารมณ์เข้าไว้ด้วยกัน จนเป็นรูปแบบเอกลักษณ์ของสังคมนั้น มิใช่เพียงเรื่องของศิลปะและวรรณกรรม หากหมายถึงความถึงรูปแบบของชีวิต ระบบค่านิยม ตลอดจนขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี และความเชื่อต่าง ๆ

สรุปได้ว่าวัฒนธรรมนั้น หมายถึง พฤติกรรมที่กลั่นกรองมาจากความคิด กระทั่งกลายเป็นมรดกทางสังคมที่ประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี

ภาษาถือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม แต่ละชาติล้วนมีภาษาซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งภาษานั้นล้วนได้ถ่ายทอดวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ทัศนคติ และค่านิยมของคนในสังคม

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็ว ผู้สอนควรคำนึงถึงปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมด้วย ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหากพบประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ผู้สอนควรอธิบายประเด็นนั้น ๆ ให้ผู้เรียนเข้าใจยิ่งขึ้น ก็จะส่งผลให้การอ่านบทความนั้น ๆ ของผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ปัจจัยด้านแรงจูงใจ

Wigfield และ Guthrie (1997อ้างถึงในเพ็ญญา สุขแอม, 2550) กล่าวว่า แรงจูงใจในการอ่านมีองค์ประกอบอย่างน้อย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. ความสงสัยใคร่รู้หรือความสนใจ 2. ความชอบในความท้าทาย 3. การมีส่วนร่วมกับเหตุการณ์หรือบุคคลในเนื้อหาที่อ่าน 4. ความเชื่อในประสิทธิภาพของตน 5. การแข่งขัน 6. การเป็นที่ยอมรับเป็นการอ่านเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ หรือถูกกระตุ้นโดยผู้อื่น 7. ผลการเรียนรู้ เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดี 8. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 9) การหลีกเลี่ยงการอ่าน เป็นการหลีกเลี่ยงการอ่านที่เนื้อหาที่ยาก

Mori (2002 อ้างถึงใน Wang zhimin, 1966) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการอ่านภาษาที่สอง นั้นประกอบไปด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ 1.คุณค่าภายในของการอ่าน (阅读的内部价值) 2.คุณค่าภายนอกของการอ่าน (阅读的外部价值) 3.ความสำคัญของการอ่าน (阅读的重要性) 4.ประโยชน์ของการอ่าน (阅读的效能)

Day&Bamford (1998 อ้างถึงใน Wang zhimin, 1966) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการอ่านภาษาที่ 2 ว่าสามารถแปรผันได้ตาม 4 ปัจจัย ดังต่อไปนี้ 1.เนื้อหาที่ใช้ในการอ่าน (阅读材料) 2.ความสามารถในการอ่าน (阅读能力) 3.ทัศนคติในการอ่าน (阅读态度) 4. สภาพแวดล้อมของสังคมและวัฒนธรรม (社会与文化环境) ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการอ่าน (阅读材料) และทัศนคติในการอ่าน (阅读态度) ถือเป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการอ่านภาษาที่สอง ดังนั้นผู้สอนควรที่จะจัดหาเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนในวัยที่แตกต่างกันย่อมมีความสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงความยากง่ายของภาษาในบทอ่านให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย หากบทอ่านยากเกินไปก็อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และถอดใจได้ง่าย

สรุปได้ว่าแรงจูงใจนั้นมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็ว ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงประเด็นในส่วนของแรงจูงใจและสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน

4. ปัจจัยจากตัวผู้อ่าน

4.1 พื้นความรู้เดิมของตัวผู้อ่าน

พื้นความรู้เดิมของผู้อ่าน ถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ การอ่านเนื้อหาของภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ นั้น หากผู้เรียนมีพื้นความรู้เดิมของเรื่องที่อ่านแล้วนั้นก็ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น

พื้นความรู้เดิมจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถตีความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่าน เข้าใจเนื้อหาสาระที่ผู้เขียนต้องการสื่อบทบาทของพื้นความรู้เดิมมี 3 ประเภท ได้แก่

1) เพื่อเป็นพื้นฐานในการเติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์ เนื่องจากไม่มีงานเขียนงานใดที่ผู้เขียนจะอธิบายข้อมูลได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วน พื้นความรู้เดิมที่ผู้อ่านสะสมไว้ จะช่วยให้ผู้อ่านตีความหมายและเข้าใจเนื้อหาได้อย่างสมบูรณ์ไม่ขาดตอน

2) ช่วยควบคุมการตีความของผู้อ่านเมื่อพบข้อความที่กำกวม ผู้อ่านจะสามารถตีความในข้อความที่กำกวมได้

3) สร้างการสื่อสารที่ตรงกันระหว่างสิ่งที่รู้แล้วกับสิ่งที่ปรากฏอยู่ในข้อความ

4.2 ความสนใจในการอ่าน

ความสนใจในการอ่าน ถือเป็นปัจจัยสำคัญของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อการอ่านภาษาที่สอง ซึ่งหากผู้เรียนสนใจการอ่านเป็นทุนเดิมอยู่แล้วก็จะทำให้ผู้เรียนชื่นชอบในการอ่านมากยิ่งขึ้นและสนใจที่จะเรียนรู้การอ่านด้วยตนเอง เมื่อผู้อ่านสั่งสมประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้นก็จะทำให้คลังคำศัพท์ของผู้อ่านนั้นเพิ่มมากขึ้น รวมไปถึงรูปแบบของโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านเร็วและสามารถอ่านเนื้อหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้อ่านที่มีความสนใจในการอ่านจะรู้สึกสนุกกับการอ่าน และรู้สึกว่าการอ่านมีส่วนร่วมกับการอ่าน

Bergin (1999 อ้างถึงใน สุวิมล เล็กสุขศรี, 2559) [9] กล่าวว่า ความสนใจในการอ่านเป็นผลมาจากปัจจัยส่วนบุคคล ความสนใจในการอ่านของบุคคลมีคุณสมบัติค่อนข้างคงที่ และสามารถได้รับการพัฒนาเมื่อเวลาผ่านไป บุคคลจะถูกกระตุ้นให้มีความสนใจในการอ่านหนังสือประเภทใดประเภทหนึ่ง เนื่องจากเคยมีส่วนร่วมในประเด็นนั้นหรือลักษณะบางอย่างของหนังสือนั้นตรงกับความสนใจของผู้อ่าน

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเร็วสำหรับผู้เรียนชาวไทย

การจัดการเรียนการสอนการอ่านภาษาจีน ในฐานะภาษาที่สอง ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ในด้านคำศัพท์

ในด้านของคำศัพท์ผู้สอนควรสอนโครงสร้างของคำศัพท์ กลวิธีในการสร้างคำศัพท์ รวมไปถึงวิธีการเดาคำศัพท์จากรากศัพท์ รวมทั้งการเดาคำศัพท์จากบริบท และฝึกฝนให้ผู้เรียนมีวินัยในการสะสมและจดจำคำศัพท์ นำนอน

ว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการอ่านก็คือคลังคำศัพท์ของตัวผู้อ่านเอง ส่วนเทคนิคต่าง ๆ ในการเดาคำศัพท์เป็นเพียงตัวช่วยเสริมเท่านั้น

2. ในด้านเทคนิคการอ่านในรูปแบบต่าง ๆ

ในด้านของเทคนิคการอ่านในรูปแบบต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่านเร็ว ได้แก่ ทักษะการอ่านแบบข้ามคำ ทักษะการอ่านแบบกวาดสายตา ทักษะการอ่านแบบข้าม และทักษะการอ่านแบบกว้างขวาง โดยในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละวิธีการ ผู้สอนจำเป็นต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างมีระบบ โดยเริ่มจากการอ่านไปง่ายสุด ไปสู่วิธีการอ่านแบบยากสุด พร้อมทั้งอธิบายคำศัพท์สำคัญที่ผู้เรียนต้องทราบในแต่ละบทความ ด้วย เพื่อเป็นการเพิ่มพูนคำศัพท์ของผู้เรียน และจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกทำแบบฝึกหัดอย่างเข้มข้น โดยผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะต่าง ๆ อย่างมีวินัย และต้องเลือกใช้วิธีการในการอ่านชนิดต่าง ๆ อย่างเหมาะสม หากผู้เรียนคุ้นเคยกับวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการอ่านเนื้อหาต่าง ๆ ของผู้เรียน

3. ในด้านวัฒนธรรม

ในการจัดการเรียนการสอนด้านการอ่านภาษาจีนนั้น ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องสอดแทรกบทความที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ขนบประเพณีและชีวิตความเป็นอยู่ของชาวจีนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซึมซับวัฒนธรรมจีนผ่านบทความ และเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาดังกล่าวผ่านบทความ จะทำให้ผู้เรียนมีคลังคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการอ่านในอนาคต

4. ในด้านแรงจูงใจของผู้เรียน

ในการจัดการเรียนการสอนด้านการอ่านภาษาจีนนั้น ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องคัดสรรบทความที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน เพราะหากบทความที่ผู้สอนนำมาสอนนั้นสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนก็จะรู้สึกสนุกและมีแรงบันดาลใจในการเรียนมากขึ้น ผวนกับเทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้สอนนำมาสอนไม่ว่าจะเป็นเทคนิคในการเดาคำศัพท์ เทคนิคการอ่านประเภทต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกกับการอ่านมากขึ้น

8. บทสรุป

ทักษะการอ่านเร็ว ถือเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนภาษาจีน แต่ทักษะการอ่านเร็วของนักเรียนและนักศึกษาชาวไทยในปัจจุบันยังคงต้องมีการพัฒนา เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นผู้สอนจำเป็นที่จะต้องทราบถึง ความหมายของการอ่านเร็ว วิธีการอ่านเร็ว ในรูปแบบต่างๆ รวมไปถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านเร็ว เพื่อนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอน

เนื่องจากการอ่านภาษาจีนก็เช่นเดียวกับการอ่านภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจะต้องอ่านเนื้อหาของภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตนเอง ดังนั้น ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการอ่านเร็วเข้าช่วย ไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่านแบบข้ามคำ ทักษะการอ่านแบบกวาดสายตา ทักษะการอ่านแบบข้าม และทักษะการอ่านแบบกว้างขวาง เนื่องจากมีความเป็นไปได้น้อยมากที่ผู้เรียนจะอ่านเข้าใจคำศัพท์ได้ทุกคำ แต่ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์ทุกคำของบทความข้างต้น แต่ทักษะดังกล่าวก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านบทความนั้น ๆ ได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีน

9. เอกสารอ้างอิง

- นงนุช สามัญฤทธิ์. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเร็ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์*. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ปวีณกร คลังช่อง. (2556). *วัฒนธรรมวิจัยของครูในจังหวัดปัตตานี*. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

- พิจิตร ทาทอง. (2556). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วกับการสอนอ่านตามคู่มือครู. ครุศาสตร์มหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- เพ็ญยุภา สุขเอม. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการอ่าน ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. หลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ภิรนัย โชติกันตะ. (2555). การใช้มิติการทูตเชิงวัฒนธรรมในการเผยแพร่ภาพลักษณ์ของไทยในต่างประเทศ : กรณีศึกษาการจัดเทศกาลวัฒนธรรมไทยในฝรั่งเศส. สถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการ กระทรวงการต่างประเทศ.
- สมพร นิลคัมภีร์. (2555). เครื่องดักจับสัตว์น้ำ : แนวทางการอนุรักษ์และฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น บริเวณลุ่มแม่น้ำสงครามตอนบน. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวัฒนธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สิทธา ศรีหระ. (2560). การพัฒนาความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้าง. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุวิมล เล็กสุขศรี. (2559). การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุเพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนรองรับโลกศตวรรษที่ 21. (ฉบับสรุป) กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- Wang zhimin. (1966). A Comparative Study of Foreign Language Reading Motivation. *China Academic Journal Electronic Publishing House*.